

ganste enig med ærede Medlemmer i, at Land og Land imellem er Frihandelen selvfølgelig det sundeste og naturligste Grundlag at bygge den økonomiske Udvikling paa, men at hejse den rene og klare Frihandels Lane finder jeg betænkeligt i Tider, hvor den i høj Grad bestrides. Jeg tror, at jo mindre et Land er, desto mere maa man ønske, at Frihandelsprincippet rundt i Verden maa arbejde sig op og blive gjort gældende men saa længe Princippet ikke blot bestrides, men modarbejdes og undertrykkes i de øvrige Lande, maa det lille Land lige saa vel som de store følge med og stærke sin Industri, og særlig da naar denne i enhver Henseende har udviklet sig paa en fuldkommen naturlig Maade. Dette er i alle Henseender Tilfældet med den danske Sukkerindustri, vi staa her overfor en for vort Land i alle Henseender sund, naturlig og heldbringende Industri, og vi have stærkt med den saa lidt, at den er bleven meget ulige stillet i Konkurrencen med de andre sukkerproducerende Lande. Det ærede Medlem sagde ganske vist, at han ikke lagde videre Vægt paa Sukkerpræmien, men jeg vil sige, at denne Industri kæmper ikke alene med Sukkerpræmien, men den kæmper ogsaa med Beskyttelsen i de andre europæiske Lande, der ere inde paa denne Kultur, og det en Beskyttelse, der er ganske overordentlig stor, en Beskyttelse, der gaar 2 à 3 Gange over det, der er Tale om for vort Lands Vedkommende, for ikke at tale om de Steder, hvor den er bleven saa stor, at den er bleven en fuldstændig Prohibition. Selv hvor der aldeles ikke er nogen Eksportpræmie, vil denne stærke Beskyttelse — der f. Eks. i vort Naboland Sverige er 8 D., i Tyskland 5 à 6 D., medens den er fuldstændig prohibitiv i Frankrig og Belgien — den vil trykke vor Marked, dels ved at otkupere alle disse Landes Forbrug og dels ved at skabe en Overproduktion, som maa vælte ind blandt andet ogsaa over vore Grænser. Men ved Siden deraf skal jeg bemærke, at naar det ærede Medlem udtalte, at han ikke lagde Vægt paa Sukkerpræmierne, har han næppe Ret, det er ingenlunde Tilfældet, at Sukkerpræmierne ere forsvindende paa Verdensmarkedet. Det kunde være rigtig, saa længe Røesukker kun udgjorde en ringe Del af Sukkerproduktionen i Verden. Men nu, da den har udviklet sig saaledes, at den europæiske Røesukkerproduktion leverer betydeligt over Halvdelen af Verdens samlede Sukkerforbrug, spiller den en stor Rolle. Præmien findes ikke blot, som det ærede Medlem synes at mene, i Frankrig og Tyskland, men der bliver ogsaa givet Præmier i adskillige andre Lande,

Tyskland beialer i direkte Præmie over 60 Millioner Mark om Aaret for at kunne faste Sukkeret ind i den øvrige Verden, altsaa ogsaa ind til os, og det har dog forholdsvis en af de mindste Eksportpræmier. I Østerrig er den omtrent lige saa stor som i Tyskland, i Frankrig flere Gange større, i Belgien ligesaa, ogsaa Hollands Eksportpræmie er større end Tysklands. Men Tysklands, Frankrigs, Belgiens og Østerrigs Sukkerproduktion — altsaa blot disse 4 Landes — udgør nu mere end det halve af, hvad der forbruges af Sukker hele Verden over. Altsaa lige overfor en saa abnorm Støtte fra disse Landes Side af denne Industri er det berettiget, at vi, hvis Industrien da har god Grund i vort Land, sige, at vi ogsaa ville stærke om den, for at den kan bestaa i denne abnorm Kamp. Spørgsmaalet er derfor blot: Er det virkelig en i høj Grad heldig og naturlig Industri for Landet? Og naar dette maa besvares med et absolut Ja, allerede af den Grund, at der produceres i det hele og store lige saa meget Sukker pr. Tønde Land i de Egne af vort Land, hvor det hører naturlig hjemme, som i det øvrige Europa, saa synes det mig, at vor Stilling i denne Sukkerkamp er given, og da særlig fordi denne Industri er overordentlig heldig for ethvert Landbrug. Det har vist sig overalt, hvor den er kommen ind. Og det ligger i en ganske simpel Ting. Man kan jo strides om, hvorvidt det er rigtigt at beskytte en eller anden Industri, saa længe der kan være Spørgsmaal om, hvorvidt ikke de til Beskyttelsen og selve Industrien medgaaede Penges kunde blive bedre anvendte paa andre Steder, det er jo det, der er Tanken i Frihandelsvennernes Protest imod al Beskyttelse. Men der er vistnok ved Sukkerindustrien det ganske specielle, som den har forud for de fleste andre Industrier, at den i det hele og store er et Plus for de Samfund, som saa sat i den. Den formindster ikke de andre Afgrøder i de Egne, der slaa ind paa den, den forøger dem endog. Det er ikke blot en Erfaring fra den øvrige sukkerdyrkende Verden, men ogsaa en Erfaring her hjemme fra, at hvad der ellers kommer fra disse Egne af andre Produktioner, bliver ikke formindstet gennem det nye Produkt Sukkeret, tværtimod! Den lægger ganske vist Beslag paa en Del Arbejdskraft, men det sker paa en Tid, da denne Arbejdskraft ellers vilde have været ledig, og derfor er hele denne Industri ifølge sin Natur en Betsignelse for de Egne, der indlade sig paa den. Det er Tilfældet lige saa vel her til Lands som andre Steder, og det er det, der har faaet sit Udtryk i, at